

Sandefjord Blad
28/5.66

Blomster til overbetjenten

Oscar B. med 17. mai-blomster.

— Jeg skal opp til politi Nilsen, jeg, sa den lille lysluggen, som hadde slått følge med meg. Og så svinget han opp en liten privat stikkvei som fører rett fra Gokstadveien og opp i Oscar B. Nilsens blomsterparadis. Forleden så jeg lysluggen igjen, men nu var prestens sønn i kledelig uniform som en av Kongens karer. Selv vandret jeg engang den samme stikkvei som lysluggen og havnet, som han, i rosers velduft.

For det er også en side ved byens mangeårige politioverbetjent — han er blomsterelsker og havedyrker, en Erigeron på toppen, der hvor Prestegårdsskogen engang foldet seg ut.

Jeg har fulgt Oscar B. Nilsens karriere gjennom 36 år, fra han var en ung konstabel i en by som klarte seg med 4—5 av slaget. Til gjengjeld var de på ferde sent og tidlig. Gikk nattpatrulje til klokken 4 om morgenen og overvåket byen. Vel var byen fredelig i seg selv, men det lille korpset sørget da også for freden.

På en spasertur traff jeg engang en loffer.

— Her'ø, sa lofferen, vis åssen jeg skal gå for å gå klar av Sandefjord. Jeg skal til Larvik. I Sandefjord åker jeg inn på momanget.

stund vandret jeg side om side med overbetjenten oppover Storgaten. Han var i sivil.

— Nei, se på den gjengen der! Sperrer hele fortauet! Spre dere gutter! (Lavmelt mumling til svar). Nu — hva blir det til? Spre dere!

Og så spredte gjengen seg da. Det var ingen annen råd.

Politioverbetjenten er i meget en politimann av den gamle skole, og en motstander av slinger i valsen. Han krever respekt. Og det spørres da også om ikke litt vel anbragt politibarskheter under visse omstendigheter virker mer oppdragende enn parktante-tonen, især når «de små» er kommet til skjels år og alder. «Popularitetsjakt» er farlig for en politimann, sa overbetjenten en gang. Og noe rett har han vel?

Som politioverbetjent har Oscar B. Nilsen et stort myndighetsområde, og han har vært ankermann i korpset under en rekke skiftende politiembetsmenn. — Noen kaller overbetjenten for «politikammerets grå eminence». Og noe sant er det i det. Han kan de lokale forhold, han kjenner politiets arbeidsområde fra A til A, og han har en fast overbevisning om at lov og reglement er til for å bli fulgt. Og han har karakter og vilje til å holde en linje. Populær er han vel ikke blitt når han steilt har holdt på beføyelser som f. eks. byens politivedtekt gir ham rett til å ta.

Men politi-«siden» ved ham er, som allerede nevnt, ikke den eneste siden han har. Han har en «hjerreside» og han har altså «blomster-siden». Her spiller en mengde nyanser inn: hans glede over det som er vakkert, hans humoristiske sans og hans betatthet overfor skaperverket. Det blir vel helst disse andre sidene som kommer til å dominere Oscar B. Nilsens hverdag når han om noen få uker henger den velpressede politiuniformen vekk for godt.

Sammivel.

Det var tydevis streng justis i Sandefjord. — «Hvalfangerhalene» fikk liksom aldri riktig fotfeste her. De «åket inn på momanget».

Oscar B. har ennu en god del av barskheter fra den tid «onkel politi» var et ukjent begrep. En kvelds-